

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

II

Τὴ λύπη μου πάλι θὰ τραγουδήσω!
 Ἄπ' τὴν καρδιά μ' ἅγιο θυσιαστήρι
 χαρὲς καὶ πόθους ποῦ κοιμοῦνται στεῖροι
 στοὺς τέσσερης ἀνέμους θὰ σκορπίσω.

Ὡς τὴν κορφή τοῦ πόνου θὰ κυλήσω
 σὰν Σίσυφος τὴν πέτρα ποῦ θὰ γύρη
 βαρειά στὴν κεφαλή μου γὰ μὲ σύρη
 μέσ' σὲ γκρεμούς τῆς σάρκες μου γὰ σχίσω.

Διλήμματα τὸ ροιζικὸ μ' ἀνοίγει
 καὶ θλιβερὸ σκοτάδι μὲ τυλίγει
 ποῦ τῶν καιρῶν σκληρῆ κατάρρα, ἡ τύψη

σταλάζει στὴν καρδιά μου αἰώνια θλίψη.
 Μοῖρα τῆς μοίρας τ' ἄδικο γραμμένο,
 τὸ βῆμα μ' ὀδηγεῖ τὸ πεπρωμένο.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

III

Τὴ θλίψη μας πόσο βαθειὰ τὴ ζοῦμε!
 Ἀξέπνητοι ἕνα πυκνὸ μαγνάδι
 φαίνομε καὶ σ' ἀτίμητο ὑφάδι
 τῆς πίκρας μας ὀλονυχτὶς κεντοῦμε.

Καὶ τ' ὄνειρό μας πλουμιστὸ θωροῦμε!
 — Μῆτε μιὰ λάμψη μέσα στὸ σκοτάδι. —
 Οἱ πόνοι μας ἀραδιαστοὶ κι ὀμάδι
 χυμῶν στὸ μακρὸν δρόμο ποῦ τραβοῦμε.

Μέσα στοῦ σύμπαντος τ' ἄγνωρο κῆμα
 τὸν στρόβιλο τοῦ ἀφρισμένου αἰθέρα
 κυλοῦμε μιὰ ζωὴ δυστυχιμένη

ὥσπου γὰ βροῦμε τὸ κοινὸ μας μνημα.
 Στὴν ἄβυσσο μιὰ ἀδόκητη φοβέρα
 καταδιώκει μας: ἡ Εἰμαρμένη.